

Ochrona przyrody w zagospodarowaniu przestrzennym

2021-02-10

Niejednokrotnie ochronie przyrody zarzucano się, że stoi w sprzeczności z szeroko pojętym rozwojem, utrudniając lub uniemożliwiając realizację różnego typu inwestycji budowlanych, bądź też stawianie wygórowanych wymagań. Wskazać tu jednak należy, że wyznacznikiem dobrej jakości życia człowieka jest nie tylko postęp cywilizacyjny i rozwój infrastrukturalny, ale także jakość środowiska w którym on żyje, w tym stan zachowania elementów przyrodniczych, warunkowany m.in. różnorodnością biologiczną. Niewątpliwie edukacja i wzrastająca świadomość ekologiczna społeczeństwa sprzyja ochronie przyrody, niemniej jednak kluczowym instrumentem zrównoważonego rozwoju jest obowiązujące prawo, w tym przepisy m.in. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ochrony przyrody.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska wymaga projekt decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i warunkach zabudowy, w granicach from ochrony przyrody z wyłączeniem parku narodowego.

W myśl natomiast przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska wymagają projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw, w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na wartości przyrodnicze danej formy ochrony przyrody w części dotyczącej:

- rezerwatu przyrody i jego otuliny,
- parku krajobrazowego i jego otuliny,
- obszaru chronionego krajobrazu,
- obszaru Natura 2000.